

Republica Moldova

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIE

DE INADMISIBILITATE

a sesizărilor nr. 78g/2026, nr. 129g/2026 și nr. 178g/2026

privind excepțiile de neconstituționalitate
a prevederilor articolului 329 alin. (1) și (2) din Codul de procedură penală
*(contestarea încheierilor judecătorești privind prelungirea măsurii preventive
neprivative de libertate a obligației de a nu părăsi țara)*

CHIȘINĂU

23 septembrie 2026

Curtea Constituțională, judecând în componența:

nei Liuba ȘOVA, *președinte de ședință*,
dlui Sergiu LITVINENCO,
dlui Ion MALANCIUC,
dlui Nicolae ROȘCA, *judecători*,
cu participarea dlui Andrei Harbuz, *asistent judiciar*,

Având în vedere sesizările înregistrate la 9 aprilie 2026, 10 iunie 2026 și 11 august 2026,

Examinând admisibilitatea sesizărilor menționate,

Având în vedere actele și lucrările dosarului,

Deliberând la 23 septembrie 2026, în camera de consiliu,

Pronunță următoarea decizie:

PROCEDURA

1. La originea cauzei se află trei sesizări privind excepțiile de neconstituționalitate a prevederilor articolului 329 alin. (1) și (2) din Codul de procedură penală (nr. 78g/2026, nr. 129g/2026 și nr. 178g/2026), toate ridicate de dl avocat Veaceslav Dandăș, în interesele dlui Ivan Raiciu, în dosarul nr. 1-69/2025, pendinte la Judecătoria Cahul, sediul Vulcănești.

2. Sesizările privind excepțiile de neconstituționalitate au fost trimise la Curtea Constituțională de dna judecător Ludmila Comerzan-Rotaru de la Judecătoria Cahul, pe baza articolului 135 alin. (1) lit. a) și lit. g) din Constituție.

3. Având în vedere identitatea de obiect a sesizărilor, Curtea a dispus, pe baza punctului 18 din Regulamentul privind procedura de examinare a sesizărilor depuse la Curtea Constituțională, conexarea lor într-un singur dosar, căruia i-a atribuit numărul 78g/2026.

ÎN FAPT

A. Circumstanțele procesului penal

I. Sesizarea nr. 78g/2026

4. Pe rolul Judecătoriei Cahul se află cauza penală de învinuire a dlui Ivan Raiciu de comiterea infracțiunii prevăzute de articolul 287 alin. (3) (*huliganism*) din Codul penal.

5. Printr-o încheiere a instanței de judecată, dlui Ivan Raiciu i-a fost prelungită măsura obligației de a nu părăsi țara pe un termen de 60 zile. Recursul formulat împotriva acestei încheieri a fost respins ca inadmisibil de Curtea de Apel Sud la 12 februarie 2026. În motivarea soluției s-a menționat că încheierea prin care a fost admis demersul de prelungire a obligației de a nu părăsi țara nu poate fi atacat cu recurs.

6. La 31 martie 2026, procurorul s-a adresat instanței de judecată cu un demers prin care a solicitat prelungirea măsurii preventive.

7. În ședința instanței de judecată din 1 aprilie 2026, dl avocat Veaceslav Dandăș a ridicat, în interesele dlui Ivan Raiciu, excepția de neconstituționalitate a articolului 329 alineatele (1) și (2) din Codul de procedură penală.

8. Printr-o încheiere din 2 aprilie 2026, judecătorul cazului a admis ridicarea excepției de neconstituționalitate și a dispus trimiterea sesizării la Curtea Constituțională, în vederea soluționării acesteia.

II. Sesizarea nr. 129g/2026

9. Pe rolul Judecătoriei Cahul se află cauza penală de învinuire a dlui Ivan Raiciu de comiterea infracțiunii prevăzute de articolul 287 alin. (3) (*huliganism*) din Codul penal.

10. Printr-o încheiere a instanței de judecată, dlui Ivan Raiciu i-a fost prelungită măsura preventivă neprivativă de libertate – obligația de a nu părăsi țara pe un termen de 60 zile. Recursul formulat împotriva acestei încheieri a fost respins de către Curtea de Apel Sud ca inadmisibil.

11. La 29 mai 2026, procurorul s-a adresat instanței de judecată cu un demers prin care a solicitat prelungirea măsurii preventive.

12. În ședința din 3 iunie 2026, dl avocat Veaceslav Dandăș a ridicat, în interesele dlui Ivan Raiciu, excepția de neconstituționalitate a articolului 329 alin. (1) și (2) din Codul de procedură penală.

13. Printr-o încheiere din 5 iunie 2026, judecătorul cazului a admis ridicarea excepției de neconstituționalitate și a dispus trimiterea sesizării la Curtea Constituțională, în vederea soluționării acesteia.

III. Sesizarea nr. 178g/2026

14. Pe rolul Judecătoriei Cahul se află cauza penală de învinuire a dlui Ivan Raiciu de comiterea infracțiunii prevăzute de articolul 287 alin. (3) (*huliganism*) din Codul penal.

15. Printr-o încheiere a instanței de judecată, dlui Ivan Raiciu i-a fost prelungită măsura preventivă neprivativă de libertate – obligația de a nu părăsi țara pe un termen de 60 zile. Recursul formulat împotriva acestei încheieri a fost respins de către Curtea de Apel Sud ca inadmisibil.

16. La 22 iulie 2026, procurorul s-a adresat instanței de judecată cu un demers prin care a solicitat prelungirea măsurii preventive.

17. În ședința din 23 iulie 2026, dl avocat Veaceslav Dandăș a ridicat, în interesele dlui Ivan Raiciu, excepția de neconstituționalitate a articolului 329 alin. (1) și (2) din Codul de procedură penală.

18. Printr-o încheiere din 3 august 2026, judecătorul cazului a admis ridicarea excepției de neconstituționalitate și a dispus trimiterea sesizării la Curtea Constituțională, în vederea soluționării acesteia.

B. Legislația pertinentă

19. Prevederile relevante ale Constituției sunt următoarele:

Articolul 16
Egalitatea

„(1) Respectarea și ocrotirea persoanei constituie o îndatorire primordială a statului.

(2) Toți cetățenii Republicii Moldova sunt egali în fața legii și a autorităților publice, fără deosebire de rasă, naționalitate, origine etnică, limbă, religie, sex, opinie, apartenență politică, avere sau de origine socială.”

Articolul 20
Accesul liber la justiție

„(1) Orice persoană are dreptul la satisfacție efectivă din partea instanțelor judecătorești competente împotriva actelor care violează drepturile, libertățile și interesele sale legitime.

(2) Nici o lege nu poate îngreuna accesul la justiție.”

Articolul 23

Dreptul fiecărui om de a-și cunoaște drepturile și îndatoririle

„(1) Fiecare om are dreptul să i se recunoască personalitatea juridică.

(2) Statul asigură dreptul fiecărui om de a-și cunoaște drepturile și îndatoririle. În acest scop statul publică și face accesibile toate legile și alte acte normative.”

Articolul 54

Restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți

„(1) În Republica Moldova nu pot fi adoptate legi care ar suprima sau ar diminua drepturile și libertățile fundamentale ale omului și cetățeanului.

(2) Exercițiul drepturilor și libertăților nu poate fi supus altor restrângeri decât celor prevăzute de lege, care corespund normelor unanim recunoscute ale dreptului internațional și sunt necesare în interesele securității naționale, integrității teritoriale, bunăstării economice a țării, ordinii publice, în scopul prevenirii tulburărilor în masă și infracțiunilor, protejării drepturilor, libertăților și demnității altor persoane, împiedicării divulgării informațiilor confidențiale sau garantării autorității și imparțialității justiției.

(3) Prevederile alineatului (2) nu admit restrângerea drepturilor proclamate în articolele 20-24.

(4) Restrângerea trebuie să fie proporțională cu situația care a determinat-o și nu poate atinge existența dreptului sau a libertății.”

Articolul 119

Folosirea căilor de atac

„Împotriva hotărârilor judecătorești, părțile interesate și organele de stat competente pot exercita căile de atac, în condițiile legii.”

20. Prevederile relevante ale Codului de procedură penală, adoptat prin Legea nr. 122 din 14 martie 2003, sunt următoarele:

Articolul 175

Noțiunea și categoriile de măsuri preventive

„(1) Măsurile cu caracter de constrângere prin care bănuitul, învinuitul, inculpatul este împiedicat să întreprindă anumite acțiuni negative asupra desfășurării procesului penal, securității și ordinii publice sau asupra asigurării executării sentinței constituie măsuri preventive.

(2) Măsurile preventive sunt orientate spre a asigura buna desfășurare a procesului penal sau a împiedica bănuitul, învinuitul, inculpatul să se ascundă de urmărirea penală sau de judecată, spre aceea ca ei să nu împiedice stabilirea adevărului ori spre asigurarea de către instanță a executării sentinței.

(3) Măsuri preventive sunt:

1) obligarea de a nu părăsi localitatea;

2) obligarea de a nu părăsi țara;

[...]"

Articolul 178

Obligarea de a nu părăsi localitatea sau obligarea de a nu părăsi țara

„(1) Obligarea de a nu părăsi localitatea constă în îndatorirea impusă în scris bănuितului, învinuitului, inculpatului de către procuror sau, după caz, de instanța de judecată de a se afla la dispoziția organului de urmărire penală sau a instanței, de a nu părăsi localitatea, în care domiciliază permanent sau temporar, fără încuviințarea procurorului sau a instanței, de a nu se ascunde de procuror sau instanță, de a nu împiedica urmărirea penală și judecarea cauzei, de a se prezenta la citarea organului de urmărire penală și a instanței de judecată și de a le comunica acestora despre schimbarea domiciliului.

(2) Obligarea de a nu părăsi țara constă în îndatorirea impusă bănuितului, învinuitului, inculpatului de către procuror sau de instanța de judecată de a nu părăsi țara fără încuviințarea organului care a dispus această măsură, precum și în îndeplinirea altor obligații prevăzute la alin.(1).

(3) Durata măsurilor preventive prevăzute la alin.(1) și (2) nu poate depăși 60 de zile și, după caz, poate fi prelungită doar motivat. Prolungirea se dispune de către procuror sau de către instanța de judecată și fiecare prelungire nu poate depăși 60 de zile.”

Articolul 329

Rezolvarea chestiunii cu privire la măsura preventivă

„(1) La judecarea cauzei, instanța, din oficiu sau la cererea părților și ascultând opiniile acestora, este în drept să dispună aplicarea, înlocuirea sau revocarea măsurii preventive aplicate inculpatului. O nouă cerere de aplicare, înlocuire sau revocare a măsurii preventive poate fi depusă dacă au apărut temeiuri pentru aceasta, dar nu mai devreme decât peste o lună după ce încheierea precedentă privind această chestiune a intrat în vigoare sau dacă nu au intervenit noi împrejurări care condiționează noua cerere.

(1¹) În cazul în care inculpatului îi este aplicată măsura arestului preventiv, judecarea cauzei penale se desfășoară în mod preferențial și în regim de urgență.

(2) În cazul aplicării arestării preventive, hotărârea instanței poate fi atacată, în termen de 3 zile, în instanța ierarhic superioară cu recurs, care se va judeca conform prevederilor art. 311 și 312, care se aplică în mod corespunzător. În cazul aplicării sau prelungirii măsurii preventive sub formă de arest sau de arest la domiciliu de către Curtea Supremă de Justiție, hotărârea acesteia poate fi atacată cu recurs, care se va examina de alți 3 judecători ai Curții Supreme de Justiție, cu citarea părților, care au dreptul de a depune referință asupra recursului declarat pînă la data fixată pentru judecarea acestuia. Neprezentarea părților sau nedepunerea referinței nu împiedică judecarea recursului declarat.

[...]"

[În redactarea anterioară Legii nr. 111 din 11 iunie 2026, publicată la 24 iunie 2026.]

Articolul 329

Rezolvarea chestiunii cu privire la măsura preventivă

„(1) La orice etapă a judecării cauzei, pînă la pronunțarea hotărârii asupra fondului cauzei, instanța, din oficiu sau la cererea părților și ascultînd opiniile acestora, este în drept să dispună aplicarea, înlocuirea sau revocarea măsurii preventive aplicate inculpatului. O nouă cerere de aplicare, înlocuire sau revocare a măsurii preventive poate fi depusă dacă au apărut temeiuri pentru aceasta, dar nu mai devreme decît peste o lună după ce încheierea precedentă privind această chestiune a intrat în vigoare sau dacă nu au intervenit noi împrejurări care condiționează noua cerere.

(1¹) În cazul în care inculpatului îi este aplicată măsura arestului preventiv, judecarea cauzei penale se desfășoară în mod preferențial și în regim de urgență.

(2) Hotărârile instanței privind aplicarea, neaplicarea, revocarea sau înlocuirea arestării preventive ori a arestării la domiciliu, privind prelungirea sau refuzul de a prelungi durata acesteia, precum și cele privind aplicarea liberării provizorii sau refuzul liberării provizorii pot fi atacate cu recurs în termen de 3 zile, în instanța ierarhic superioară, care se judecă conform prevederilor art. 311 și 312, aplicate în mod corespunzător.

[...]"

[În redactarea Legii nr. 111 din 11 iunie 2026, publicată la 24 iunie 2026.]

ÎN DREPT

A. Argumentele autorului excepțiilor de neconstituționalitate

21. Autorul sesizărilor susține că normele contestate îngreșesc accesul liber la justiție, deoarece nu-i permit apărării să formuleze un recurs împotriva încheierilor prin care se dispune prelungirea măsurii obligării de a nu părăsi țara.

22. Totodată, autorul sesizărilor menționează că normele contestate sunt deficitare și nu corespund criteriilor calității legii, fapt care conduce la o interpretare defectuoasă a competenței instanței de judecată de a prelungi măsura preventivă în discuție.

23. În opinia autorului sesizărilor, normele contestate contravin articolelor 16, 20, 23, 54 și 119 din Constituție.

B. Aprecierea Curții

24. Examinând admisibilitatea sesizărilor privind excepțiile de neconstituționalitate, Curtea constată următoarele.

25. În conformitate cu articolul 135 alin. (1) lit. a) din Constituție, controlul constituționalității legilor, în prezenta cauză a unor prevederi din Codul de procedură penală, ține de competența Curții Constituționale.

26. Curtea constată că excepțiile de neconstituționalitate au fost ridicate de reprezentantul unei părți în proces. Astfel, Curtea constată că ele sunt formulate de subiectul căruia i s-a acordat acest drept, pe baza articolului 135 alin. (1) literele a) și g) din Constituție.

27. Curtea reține că obiectul excepțiilor de neconstituționalitate îl reprezintă articolul 329 alineatele (1) și (2) din Codul de procedură penală. La 11 iunie 2026, în procesul examinării admisibilității sesizărilor privind excepțiile de neconstituționalitate de către Curtea Constituțională, Parlamentul a adoptat Legea nr. 111 pentru modificarea unor acte normative (fortificarea mecanismelor de combatere a corupției, a criminalității financiare și a criminalității organizate), publicată în Monitorul Oficial al Republicii Moldova nr. 273-276 din 24 iunie 2026. Potrivit articolului III pct. 17 din Legea menționată, alineatele (1) și (2) din articolul 329 din Codul de procedură penală au fost modificate (a se vedea § 20 *supra*).

28. Curtea menționează că, în desfășurarea procesului penal, se aplică legea care este în vigoare în timpul urmăririi penale sau al judecării cauzei în instanța judecătorească. De regulă, legea procesuală penală nu are efect ultraactiv (a se vedea articolul 3 din Codul de procedură penală). Întrucât Legea nr. 111 din 11 iunie 2026 nu a prevăzut în dispozițiile sale tranzitorii o excepție, Curtea va

reține ca obiect al excepțiilor de neconstituționalitate articolul 329 alineatele (1) și (2) în redactarea Legii nr. 111 din 11 iunie 2026. De altfel, modificarea legislativă nu a schimbat aspectul criticat, or, nici vechea, nici noua redactare nu prevăd recurs separat împotriva încheierii privind obligația de a nu părăsi țara.

29. Prevederile contestate au făcut anterior obiectul controlului de constituționalitate, însă din perspectiva altor critici (a se vedea DCC nr. 16 din 23 martie 2016; DCC nr. 35 din 14 iunie 2016). Prin urmare, condiția lipsei unei hotărâri anterioare este îndeplinită.

30. Excepțiile de neconstituționalitate au fost ridicate într-o cauză penală în care procurorul a solicitat prelungirea măsurii preventive a obligării de a nu părăsi țara. Astfel, Curtea admite că prevederile contestate ar putea fi aplicate la soluționarea cauzei penale în care a fost ridicată excepția de neconstituționalitate.

31. Curtea notează că o altă condiție obligatorie pentru ca excepția de neconstituționalitate să poată fi examinată în fond este incidența unui drept fundamental. Curtea trebuie să analizeze, prin prisma argumentelor autorului sesizărilor, dacă prevederile contestate reprezintă o ingerință într-un drept fundamental (a se vedea DCC nr. 145 din 21 noiembrie 2024, § 23).

32. Autorul excepțiilor susține că prevederile contestate sunt contrare articolelor 16 (*egalitatea*), 20 (*accesul liber la justiție*), 23 (*dreptul fiecărui om de a-și cunoaște drepturile și îndatoririle*), 54 (*restrângerea exercițiului drepturilor fundamentale*) și 119 (*folosirea căilor de atac*) din Constituție.

33. Cu privire la incidența articolelor 16, 23 și 54 din Constituție, Curtea sublinează că acestea nu au o aplicabilitate de sine stătătoare. Pentru a fi aplicabile, autorul sesizării trebuie să demonstreze, în mod argumentat, existența unei ingerințe în drepturile garantate de Constituție (a se vedea DCC nr. 73 din 20 iunie 2024, § 23).

34. Cu referire la incidența articolelor 20 și 119 din Constituție, autorul sesizărilor susține că normele contestate periclitează accesul liber la justiție, pentru că nu-i oferă părții apărării posibilitatea să conteste cu recurs separat de fondul cauzei încheierea instanței de judecată prin care a fost prelungită măsura obligării de a nu părăsi țara.

35. În jurisprudența sa, Curtea a reținut că dreptul la contestarea dispoziției măsurilor preventive nu presupune accesul la toate căile de atac și la toate instanțele judecătorești prevăzute în Codul de procedură penală (a se vedea DCC nr. 43 din 5 aprilie 2019, § 23).

36. Totodată, în jurisprudența sa, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a menționat că articolul 2 din Protocolul nr. 4 la Convenție îi garantează oricărei persoane dreptul la libertatea de mișcare, inclusiv dreptul de a părăsi orice țară pentru o altă țară aleasă de persoană, în care poate fi admisă. Orice măsură care restricționează acest drept trebuie să fie legală, să urmărească un scop legitim și să stabilească un echilibru echitabil între interesul public și drepturile individului. Referitor la proporționalitatea unei restricții impuse, Curtea a reiterat că aceasta este justificată doar atâta timp cât contribuie la atingerea obiectivului urmărit. În plus, chiar dacă ar fi justificată de la bun început, o măsură care restricționează libertatea de circulație a unei persoane poate deveni disproporționată și poate încălca drepturile acesteia dacă este prelungită automat pe o perioadă îndelungată de timp. În orice caz, autoritățile interne au obligația de a se asigura că o restrângere a dreptului unei persoane de a-și părăsi țara este, de la început și pe toată durata sa, justificată și proporțională, având în vedere circumstanțele cauzei. Autoritățile nu pot prelungi măsura pentru perioade lungi de timp fără o reexaminare periodică a

justificării sale. Un astfel de control ar trebui să fie efectuat, în mod normal, cel puțin într-o ultimă etapă, de către judecători, deoarece aceștia oferă cele mai bune garanții privind independența, imparțialitatea și legalitatea procedurilor. Domeniul controlului judiciar ar trebui să-i permită instanței să ia în considerare toți factorii implicați, inclusiv pe cei privind proporționalitatea măsurii restrictive (a se vedea *Gocev v. Bulgaria*, § 44-50, 26 noiembrie 2009; *Sissanis v. România*, § 70, 25 ianuarie 2007).

37. Măsura obligației de a nu părăsi țara constă în îndatorirea impusă bănuțului, învinutului, inculpatului de către procuror sau de către instanța de judecată de a nu părăsi țara fără încuviințarea organului care a dispus această măsură, precum și în îndeplinirea altor obligații stabilite de lege. Durata măsurii nu poate depăși 60 de zile și, după caz, poate fi prelungită doar motivat. Prolungirea se dispune de către procuror sau de către instanța de judecată prin ordonanță sau încheiere motivată (a se vedea articolele 177 și 178 alin. (2) și (3) din Codul de procedură penală).

38. Curtea observă că, potrivit articolului 400 alin. (2) din Codul de procedură penală, încheierile pronunțate în primă instanță pot fi atacate cu apel odată cu sentința, cu excepția cazurilor în care legea permite contestarea lor separată.

39. La articolul 329 alin. (2) din Codul de procedură penală, Parlamentul a stabilit că pot fi contestate cu recurs în termen de 3 zile doar hotărârile instanței privind aplicarea, neaplicarea, revocarea sau înlocuirea arestării preventive ori a arestării la domiciliu, privind prelungirea sau refuzul de a prelungi durata acesteia, precum și cele privind aplicarea liberării provizorii sau refuzul liberării provizorii.

40. Analiza normelor enunțate mai sus îi permite Curții să constate că Parlamentul nu a reglementat un mecanism de contestare cu recurs separat de fondul cauzei a încheierilor prin care se dispune prelungirea măsurii preventive sub forma obligației de a nu părăsi țara. În lipsa unei căi de atac separate împotriva unei asemenea încheieri, Curtea va examina dacă legislația procesual-penală oferă posibilitatea de a reexamina periodic justificarea menținerii acestei măsuri.

41. Curtea observă că articolul 329 alin. (1) din Codul de procedură penală stabilește că, la orice etapă a judecării cauzei, până la pronunțarea hotărârii asupra fondului cauzei, instanța, din oficiu sau la cererea părților și ascultând opiniile acestora, este în drept să dispună aplicarea, înlocuirea sau revocarea măsurii preventive aplicate inculpatului. O nouă cerere de aplicare, înlocuire sau revocare a măsurii preventive poate fi depusă dacă au apărut temeiuri pentru aceasta, dar nu mai devreme decât peste o lună după ce încheierea precedentă privind această chestiune a intrat în vigoare sau dacă nu au intervenit noi împrejurări care condiționează noua cerere.

42. Curtea observă că articolul 329 alin. (1) din Cod stabilește competența instanței de judecată de a reexamina periodic necesitatea și proporționalitatea menținerii măsurii obligației de a nu părăsi țara.

43. În asemenea condiții, Curtea nu poate constata existența vreunei ingerințe în drepturile garantate de articolele 20 și 119 din Constituție. În consecință, nici articolele 16, 23, 54 din Constituție nu sunt incidente.

44. Curtea reamintește că legile trebuie să fie interpretate și aplicate ca făcând parte dintr-un sistem juridic coerent, nu în mod izolat și prin ignorarea altor norme relevante (a se vedea DCC nr. 134 din 24 octombrie 2024, § 47). Curtea mai observă că sub aparența unor critici referitoare la neclaritatea și neconstituționalitatea prevederilor contestate autorul sesizărilor își exprimă, de fapt, dezacordul cu modul în care aceste prevederi sunt interpretate și aplicate

în practica instanțelor de judecată. Astfel, o pretinsă incompatibilitate sau neconcordanță între două sau mai multe norme infraconstituționale cuprinse în același act normativ nu constituie o problemă de constituționalitate, ci una de aplicare a legii. Rezolvarea ei îi revine instanțelor de judecată (a se vedea DCC nr. 117 din 26 septembrie 2024, § 23).

45. Astfel, Curtea constată că sesizările privind excepțiile de neconstituționalitate nu întrunesc condițiile de admisibilitate și nu pot fi acceptate pentru examinare în fond.

Din aceste motive, pe baza articolelor 135 alin. (1) literele a) și g), 140 alin. (2) din Constituție, 27 alineatele (2), (3) lit. d) și f), (4) lit. d), 37 și 40 din Legea cu privire la Curtea Constituțională, Curtea Constituțională

D E C I D E:

1. *Se declară inadmisibile* sesizările privind excepțiile de neconstituționalitate a prevederilor articolului 329 alin. (1) și (2) din Codul de procedură penală, în redactarea Legii nr. 111 din 11 iunie 2026, ridicate de dl avocat Veaceslav Dandăș, în interesele dlui Ivan Raiciu, în dosarul nr. 1-69/2025, pendinte la Judecătoria Cahul, sediul Vulcănești.

2. Prezenta decizie este definitivă, nu poate fi supusă niciunei căi de atac, intră în vigoare la data adoptării și se publică în Monitorul Oficial al Republicii Moldova.

Președinte de ședință

Liuba ȘOVA

Chișinău, 23 septembrie 2026

DCC nr. 155

Dosarul nr. 78g/2026